

**[Indenrigsministeren.]**

de bedste Mænd inden for det jyske Landbrug, var gaaet ind for og havde fremhævet Betydningen og Nødvendigheden af, skulde være af en saadan Karakter, at det jyske Landbrug ikke kunde være bekendt at modtage den. Dér staar det ærede Medlem over for en Opgave, som er uløselig.

Den ærede Ordfører sagde dernæst, at jeg havde fremsat forskellige personlige Bemærkninger til ham, Bemærkninger, som han ikke vidste hvortil skulde tjene. Det er rigtigt, at jeg har fremsat visse personlige Bemærkninger, selv om man sikkert bør sige: forskellige personlige *politiske* Bemærkninger. Den ærede Ordfører er jo en politisk Personlighed, og derfor kan han ikke bebrejde mig, at jeg har fremsat Udtalelser om hans politiske Stilling. Det er det, jeg har gjort, og naar det ærede Medlem i den Anledning siger til mig: vil man da, at jeg, fordi jeg ikke kunde opnaa alt, hvad jeg vilde, skulde opgive min Stilling i Partiet eller andetsteds, saa vil jeg dertil, naar det ærede Medlem spørger mig saa direkte, svare, at det er et Spørgsmaal, der altid vil kunne fremkomme for en som et Grænespørgsmaal. Inden for en vis Grænse maa man sige nej. Selvfølgelig maa man forhandle sig til Rette; selvfølgelig maa man opgive noget af sin egen Mening paa det ene og det andet Omraade for at opnaa noget værdifuldt. Men for en politisk Personlighed vil der ikke være Tvivl om, at naar man naar en vis Grænse, vil man ikke kunne gaa derudover; saa gælder det ikke længere. Det vil det ærede Medlem ogsaa let kunne indse ved en Kontraprøve.

Det ærede Medlem sagde nu, da han sidst havde Ordet: Jeg, altsaa det ærede Medlem, har en anden Anskuelse vedrørende afgørende Sider af Rentespørgsmaalet end mit Parti — det var Indholdet af, hvad det ærede Medlem sagde —, men mit Parti vælger mig alligevel til Ordfører for disse Anskuelser, som jeg altsaa egentlig ikke deler. Jeg skulde tro, at det næsten er Fuldkommengørelsen af den politiske Partiteknik, at Ordføreren vælges til at forsvare Synspunkter, som han ikke i egentlig Forstand føler sig som den rette Talsmand for. Men det ærede Medlem kan ikke modsige mig, naar jeg taler til ham som politisk Personlighed og siger til ham, at dér er man ved den Grænse, hvor der for en Mand opstaar en Dobbeltstilling, som for en politisk Personlighed kan virke indefra sprængende. Dette har jeg gerne ønsket at sige.

**Ordføreren (Hauch):** Jeg vil gerne sige til den højtærede Indenrigsminister angaaende Spørgsmaalet om det Arbejde, som min fortrinlige, jeg kan sige personlige Ven, Forstander Overgaard, hvem jeg sætter overordentlig megen Pris paa, har været med til at udarbejde som Grundlag for det Forslag, som fremkom i Fjor, at Mennesker kan jo, selv om de er aldrig saa fortrinlige, tage fejl — ja, det kan godt være, den højtærede Indenrigsminister vil indtage det Standpunkt, at for ham er saadan noget aldrig sket, men det er jo ellers noget, der er menneskeligt. Og den højtærede Indenrigsminister er ikke rigtigt underrettet om de Stemninger og Følelser, der herskede inden for Landboforeningerne i Jylland, hvor vi havde Lejlighed til at drøfte Problemet i en ret vid Kredse, derom som han tror, at disse Mennesker var Tilhængere af det Princip, der var nedlagt i dette Forslag. Det var aldeles ikke Tilfældet. Derfor kan den højtærede Indenrigsminister heller ikke i denne Forbindelse anvende det Udtryk at „bilde de jyske Landmænd noget ind“. Jeg har ikke, og der er mig bekendt ingen, der har gjort Forsøg paa at bilde nogen noget ind angaaende dette Forslag. Men man er baade forstandsmæssigt og følelsesmæssigt imod denne Form i meget vide Kredse inden for de jyske Landboforeninger. Og den højtærede Indenrigsminister maa tilgive mig, at jeg siger, at jeg har Forudsætninger for at kende Forholdene nok saa godt som den højtærede Indenrigsminister. Det er Sandheden om det Forslag. Andet er der efter min Oplattelse ikke at sige derom.

At der kan findes en hel Mængde Landmænd, som var Tilhængere af det, er en anden Sag; men det, jeg taler om i denne Forbindelse, er, at de Synspunkter var de herskende ikke alene inden for De samvirkende jyske Landboforeninger, men jeg tør ogsaa sige inden for De samvirkende danske Landboforeninger.

Endelig skal jeg sige med Hensyn til den sidste personlige Bemærkning, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte over for mig, at jeg synes ikke, den tjener noget fornuftigt politisk Formaal. Jeg har i og for sig ikke noget imod at drøfte disse Spørgsmaal med den højtærede Indenrigsminister. Jeg mener baade over for mit Parti og i Forhold til Landboforeningerne fuldt ud at kunne være det Arbejde bekendt, som jeg har udført. Der kan have været Omraader og Tidspunkter, hvor jeg har kunnet sige til mig selv: Opnaar du nu